

HỒI 19

TỬ NHÂN CƯ

Trời quang mây trắng nhờn nhờn, mặt trời chói chang trên đầu.

Trên quan đạo, một con tuấn mã màu hồng tía đang tung vó. Trên lưng ngựa, một cảm y thiếu nữ tay cầm cương tay ôm một thiếu niên hôn mê bất tỉnh. Giữa ban ngày ban mặt một thiếu nữ tuyệt sắc tay ôm một thiếu niên không có vẻ gì úy kỵ khiến người trên đường không thể không chú ý.

Có điều tuấn mã phi như gió, chỉ thoáng cái là vút đi để lại sau lưng một đám khói mù.

Thiếu nữ vừa thúc ngựa vừa cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng mình, vẻ mặt đầy nét lo lắng, nếu bất chợt thiếu niên tỉnh dậy thấy mình được ôm ấp trong lòng một thiếu nữ tuyệt sắc như vậy chắc sẽ cảm thấy trên đời này chỉ có một mình chàng là hạnh phúc.

Nhưng thiếu niên vẫn hôn mê bất tỉnh, chàng không hay không biết gì đến tâm chân tình của thiếu nữ dành cho chàng, sắc mặt chàng càng lúc càng đỏ hơn, hơi thở gấp gấp nặng nề, tựa như mạng sống sắp đến rời bỏ chàng.

Thiếu nữ dù đã thúc ngựa phi như bay vẫn thấy tình trạng của thiếu niên càng lúc càng xấu đi, thân nhiệt chàng mỗi lúc một cao, ôm trong người nghe như lò lửa, bất giác lo cuống lên.

Nàng gò cương dừng lại định lấy được hoàn cho chàng uống nhưng nơi đây giữa chốn rừng vắng lấy nước ở đâu mà uống.

Phóng mắt nhìn quanh thấy cách đó bốn, năm dặm có một ngọn núi nhỏ, lòng nghĩ chắc trên núi sẽ có người ở, hoặc ít ra cũng có nước suối.

Thế là nàng thúc ngựa nhằm phía đó phi tới.

Đến gần nàng chợt phát hiện nơi lưng chừng núi, dưới tán cây rậm rạp hiện ra một góc tường màu hồng, khoảng cách áng chừng có hơn mười dặm, nhưng ngoài nơi này ra chẳng còn thấy nơi nào có nhà cửa cả, nàng quyết định thúc ngựa lên núi.

Con tuấn mã này vốn là một loài ngựa quý chẳng những có thể ngày đi ngàn dặm mà còn thiện đi lại trong điều kiện đường núi nên chỉ một thoáng sau đã lên đến nơi.

Cảm y thiếu nữ ôm thiếu niên nhảy xuống ngựa đi đến gần cửa lớn nhìn lên, bất giác ngẩn người. Tòa kiến trúc này thiết kế khá lạ lùng, mái tròn lẳng sơn đỏ chót, tường lát bạch thạch, cửa cũng làm bằng gỗ trắng, trước cửa treo một tấm liễn cũng bằng gỗ trắng viết ba chữ bằng sơn đen "Tử Nhân Cư".

Cầm y thiếu nữ võ công tuy cao nhưng ít khi đi lại trên giang hồ, làm gì được thấy một nơi quái lạ như vậy!

Tòa kiến trúc dựa vào núi, đình chùa chẳng giống đình chùa, nhà mồ cũng chẳng giống nhà mồ, bên ngoài lại đề "Tử Nhân Cư" khiến nàng đứng lặng bên ngoài, vào thì không dám mà trở lui cũng không phải.

Nàng tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng bị cảnh tượng này làm rối trí. Ai lại đi gọi nhà của mình là "Tử Nhân Cư"? Cho dù là nhà mồ đi cũng chẳng ai lại gọi như vậy.

Ngay trong lúc đó thì thiếu niên trong lòng nàng khẽ rên lên mấy tiếng người vẫn cứ nóng hừng hực. Cử động của thiếu niên làm cầm y thiếu nữ hồi tỉnh lại, nhìn thấy tính mệnh chàng như chỉ mảnh treo chuông, nên bậm gan bước vào.

Nhà không có cửa, dừng lại trước ngưỡng cửa nàng đánh bạo lên tiếng:

- Có ai ở trong nhà không?

Kêu luôn mấy lượt vẫn chẳng có ai thưa, chỉ nghe hồi âm âm trầm vọng lại. Cuối cùng nàng cũng đánh liều bước vào.

Bên trong cửa là một gian phòng bày trí đơn giản, ngay phía đối diện với cửa ra vào trên tường đề mấy chữ "Tử Nhân chi cư. Hoạt nhân miễn tiến" (chỗ ở của người chết, người sống không được vào).

Cầm y thiếu nữ hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh quát khê:

- Tử nhân! Có hoạt nhân bái phỏng!

Mấy con quái điều thấy động võ cánh bay ra cất tiếng quái gở kêu inh ỏi Cầm y thiếu nữ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong nhà vẫn không thấy động tĩnh.

Nàng vận công lực phòng bị bước thêm mấy bước, quan sát khắp tiểu sảnh. Sảnh tuy nhỏ nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, xem ra kẻ tự xưng là "Tử Nhân" này cũng là người sạch sẽ Giữa sảnh có đặt một chiếc bàn dài, hai bên đề một chiếc ghế, trong nhà này hễ đồ gì làm bằng gỗ thì toàn một thứ gỗ trắng không sơn không phết để nguyên màu gỗ như vậy. Trong nhà sực mùi gỗ khiến người ta liên tưởng tới tiệm quan tài, bởi ở đó có một mùi gỗ như thế này.

Quan sát một lúc lâu không thấy điều gì khác lạ, cầm y thiếu nữ liền đặt thiếu niên đang hôn mê lên ghế, thở dài nghĩ thầm:

"Đúng là hù dọa người ta, bên ngoài đề rõ ràng "Tử nhân cư", vậy mà đến cả một nửa hồn ma cũng không thấy..." Bỗng ở một góc tường có treo tấm trướng, gió thổi làm tấm trướng phất lên để lộ một khoảng trống bên trong. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thiếu nữ rón rén đến gần vén màn nhìn lên.

Thì ra bên trong là một chỗ thiết kế âm vào bên trong để thờ phượng. Trên bàn thờ là bài vị cũng làm bằng gỗ trắng, viền ngoài chạm hình long vân, chính giữa viết:

"Ân công tích lịch kiếm Triển Vân Thiên thần vị".

- Triển Vân Thiên!

Thiếu nữ kinh ngạc kêu lên thành tiếng, nàng còn nhớ rõ ràng Triển ca ca nói thân phụ chàng là Triển Vân Thiên, không ngờ lại gặp bài vị của Triển Vân Thiên ở Tử Nhân cư này.

Thì ra cảm y thiếu nữ này không ai khác mà chính là Triển Uyên Nhi.

Hôm trước vì giận Triển Bạch tỏ vẻ thân thiện với Phạm Tố Loan nên bỏ về phòng. Sau đó nghe kể chàng đã đuổi theo Thần La Thiết Đám đi rồi lòng cũng bớt lo, nhưng nàng vẫn không sao ở yên trong nhà được, đành trốn nhà lấy trộm con Thiên Lý câu của phụ thân đi tìm Triển Bạch.

Nàng tuy võ công cao cường nhưng từ nhỏ đến lớn được nuông chiều, suốt ngày quanh quẩn trong sơn trang, rất ít khi được phép ra ngoài.

Lần này trốn nhà ra đi vốn không biết đi đâu để tìm người, tối đó vô tình ghé lại Hưng Long trấn, ngụ lại trong tửu điếm. Sau đó nghe tiếng ồn ào bên ngoài mãi mà không chịu dứt, bực mình nhìn ra xem có chuyện gì, vừa hay lúc Diêu Bính Côn định đả thương Triển Bạch nên mới ra tay giải cứu.

Lại nói Uyên Nhi nhìn thấy bài vị Triển Vân Thiên, quan sát thấy trước bài vị hoa quả còn tươi nguyên, chứng tỏ có người thường xuyên cúng bái. Bên trái bàn thờ có một hành lang rộng chừng bốn, năm thước, quá vào bên trong một chút hai bên hành lang có hai phòng nhỏ, cửa cũng bằng gỗ trắng. Trên cánh cửa phòng bên trái dán một mảnh giấy trắng trên viết mực đen đề "hoạt tử nhân" cửa phòng bên phải cũng một mảnh giấy như vậy đề "Tử hoạt nhân". Bên trên cánh cửa, trên tường mỗi bên dính một câu đối.

Hữu ân bất báo sinh bất như tử Hữu cừ vị tuyết nhân tử thâm sinh.

(Tanh dịch là:

Có ân không báo sống không bằng chết đi, có cừ chưa trả nên đành nhận nhục tạm sống).

Nơi bức tường cuối hành lang đề bốn chữ lớn "Tuyết cừ báo ân".

Xem đến đây Uyên Nhi đã hiểu được mấy phần. Thì ra Tử nhân cư này là của người sống ở, vì thọ ân của Triển đại hiệp. Triển đại hiệp bị ám hại vì chưa thể báo cừ cho người để đáp ân nên mới xưng là tử nhân.

Nhưng quái lạ là tại sao này giờ vẫn chưa thấy mặt Hoạt tử nhân và Tử hoạt nhân.

Nghĩ đến đây liền đẩy cửa căn phòng bên trái. Phòng ngủ trần thiết cực kỳ đơn giản chỉ có một một ghế, trong góc phòng đặt một cỗ quan tài. Cả thấy đều bằng gỗ trắng, nắp quan tài đóng kín, nhìn quanh quất chẳng có vật gì khác liền quay ra, vào căn phòng bên phải, hai căn phòng giống hệt nhau không một điểm khác biệt.

Bỗng nghe "cộp!" một tiếng, Uyên Nhi lại một lần nữa quả tim muốn nhảy ra ngoài. Cả ngôi nhà mang một vẻ bí hiểm, không một bóng người, bên trong lại để hai cỗ quan tài thử hỏi nàng chưa từng đi lại trên giang hồ làm sao mà không kinh hãi?

Khi Uyên Nhi nghe ngoài tiền sảnh có tiếng động thất kinh chạy ra ngoài. Chỉ thấy Triển Bạch đã ngã từ trên ghế xuống đất. Uyên Nhi không còn kể gì đến sự hiện diện của hai cỗ quan tài nữa, vội phi người đến bên Triển Bạch xem xét. Sắc mặt chàng còn đỏ hơn lúc trước, hơi thở đã yếu, bên khóe mép còn vương vết máu.

Uyên Nhi vội đỡ Triển Bạch ngồi trở lên ghế, lấy hoàn thuốc ra, trong lúc cấp bách không tìm được nước, đành bỏ vào miệng nhai dùng nước bọt của mình hòa thuốc xong áp miệng vào miệng Triển Bạch mớm cho chàng uống thuốc. Lại sợ chàng mất hết tri giác không thể nuốt được nên vội vận công xoa bóp ngực cho chàng.

Vô tình tay Uyên Nhi chạm phải vật gì như quyển sách, thấy vương. Liền lấy ra định bỏ bên ngoài để tiện xoa bóp. Nhưng khi nhìn thấy quyển sách nàng không khỏi bật cười nói một mình:

- Triển ca ca già đầu rồ mà còn giống con nít, ai lại đi xem loại truyện tranh này.

Nàng thuận tay giở ra xem, thấy bên trong toàn vẽ mỹ nữ khóa thân, bắt giặc đỏ mặt, ném đại quyển sách trên ngực chàng đứng dậy.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát:

- Kẻ nào cá gan dám xông vào Tử Nhân Cư?

Uyên Nhi chưa kịp quay lại đã nghe một luồng kinh phong ào tới. Sợ chuông phong đả thương Triển Bạch nàng không dám tránh đi, hai song chuông một chiều "Đảo chuyển âm dương" đẩy ngược ra phía sau.

- Ủa! Tiểu ân công...

Người vừa xuất hiện bỗng nhận ra Triển Bạch nằm dưới đất vội vàng triệt tiêu công lực, nhưng chuông kinh vẫn chạm nhau.

Bùng! Triển Uyên Nhi bị dư kinh của đôi phương chấn động thối lui một bước, hai tay nghe tê tái, nàng kinh hãi kêu thào:

"Chuông lực kinh nhân!" Định thần nhìn lại bất giác rùng mình một cái, trước mặt nàng xuất hiện hai quái nhân hình hài như tử thi vừa mới từ trong áo quan bước ra, mình lại mặc tang phục trắng, sắc diện tái nhợt không chút huyết sắc lại chẳng để lộ bất kỳ biểu cảm nào.

Nhìn dáng vẻ hai quái nhân trông rất khủng khiếp, nàng biết mình không phải là đối thủ của đôi phương, nhưng vẫn vận công phòng bị hễ thấy đôi phương có cử chỉ bất lợi cho Triển Bạch là nàng lập tức xuất thủ ngăn chặn.

Một tên nhìn Triển Bạch nói:

- Tiêu ân công thọ thương khá nặng.

Tên kia tiếp lời:

- Bởi vậy ta nói hai ta không thể chết, nhẫn nhục sống thêm một thời gian nữa cũng còn có chỗ dùng.

Uyên Nhi giương đôi mắt kinh ngạc nhìn hai quái nhân. Bỗng thấy một trong hai tên xông về phía Triển Bạch, nàng vội quát lớn:

- Không được động đến chàng!

Hữu chưởng một chiêu "lực kiều thiên câu" nhắm mặt quái nhân đẩy tới.

Không ngờ quái nhân chẳng coi chưởng lực của Uyên Nhi vào đâu, không thèm tránh né cứ tiến tới như chỗ không người.

"Bùng!" hữu chưởng của Uyên Nhi đánh trúng ngay giữa ngực đối phương, nhưng nàng cảm thấy như đánh vào vách sắt, phản lực chấn động khiến nàng lui bốn, năm bước mới đứng vững được, tay tê tái như mất hết cảm giác.

Quái nhân vươn tay ấn xuống ngực Triển Bạch...

Uyên Nhi quát:

- Lão quái vật! Người dám động vào Triển ca ca, bản cô nương liều mạng với người!

Vừa quát vừa một chiêu "Hoàng oanh xuất cốc" song chưởng giơ ra, toàn lực xông vào lão quái nhân.

Quái nhân còn lại quát một tiếng:

- Lui ra!

Đồng thời giơ tay phất nhẹ một cái.

Uyên Nhi cảm thấy như chạm phải bức tường sắt, toàn thân nàng dội ngược lại, đập vào tường "bình!" một tiếng, mắt tối sầm lại ngất đi.

Chùng nàng tỉnh dậy thì thấy quái nhân đang đặt chưởng trên Mệnh Môn huyệt của Triển Bạch vận công đang Thôi cung hoạt huyệt cho chàng.

Nàng thở dài nhẹ nhõm ngồi dậy cũng điều tức tự chữa trị nội thương.

Trong khi đó thì quái nhân còn lại bỗng phát hiện ra quyển sách rơi bên cạnh Triển Bạch vội nhặt lên xem.

Vừa nhìn quyển sách trong tay lão vội kêu lên:

- Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyên! Đại ca! Đại ca...

Nhìn lại thấy quái nhân kia đang nhắm nghiền mắt, trên đầu xuất hiện khối trắng, biết đại ca vận công trị thương cho tiêu ân công đang đến lúc quan yếu

nên không dám lên tiếng, nhưng trên gương mặt vốn như chạm bằng đồng của lão ta không ngớt giật giật. song mục lộ kỳ quang, đôi tay lão run bần bật.

Uyển Nhi nghe quái nhân kêu lên cũng chấn động tâm can mở bừng mắt ra, thấy lão ta tay cầm quyển dâm thư của Triển Bạch không ngờ quyển dâm thư đó lại là thiên hạ đệ nhất kỳ thư. Nàng có lần nghe phụ thân cùng môn khách bàn chuyện giang hồ có nhắc đến quyển kỳ thư này. Nhưng rõ ràng lúc này nàng xem thì bên trong toàn vẽ mỹ nữ khỏa, thân nào phải là võ công bí lục.

Trong khi đó thì quái nhân bắt đầu giở ra xem, một trang... hai trang... hai tay lão run rẩy càn tận, sắt mặt bắt đầu đỏ lên, song mục như hai ngọn đèn phát ra những tia sáng khủng khiếp nhìn nàng, bình sinh nàng chưa hề thấy một thứ mục quang như vậy. Nhưng lão bỗng nhắm nghiền mắt lại.

Trong khi đó quái nhân trị thương cho Triển Bạch không hề hay biết việc xảy ra bên ngoài. Khói trắng trên đầu quái nhân kết thành hình ba bông hoa. Uyển Nhi không khỏi kinh hãi thâm, phụ thân nàng từng nói hiện tượng như vậy gọi là Tam Hoa tụ đỉnh, người luyện nội công đến cảnh giới Đẳng Phong tạo cực mới có được hiện tượng đó.

Mãi mê nhìn ba nhóm mây trắng trên đầu quái nhân nàng không hay biết quái nhân kia lại mở mắt ra nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn thiêu cháy nàng thành tro bụi.

Hai quái nhân này vốn cũng là nhân vật tiếng tăm trong giang hồ, mấy mươi năm khổ luyện không những công lực đã đạt đến cảnh giới Đẳng Phong tạo cực mà định lực cũng cao siêu hơn người, không ngờ vẫn không chế ngự nổi cảm dỗ của Ma lực trong "Tòa cốt tòa hồn thiên Phật Quyên".

Trong phút chốc lão quên hết thanh danh, quên hết thiêu nữ kia chính là hồng nhan tri kỷ của tiểu ân công, trong lòng lão chỉ tồn tại một ngọn hỏa diệm sơn đang bùng bùng phóng hỏa. Lão gầm lên một tiếng lao về phía Uyển Nhi.

Uyển Nhi giật mình vì tiếng gầm, nhìn lại thấy quái nhân xông về phía mình thế như hổ đói vồ mồi. Thất kinh đứng phắt dậy một chiêu "Bế môn tạ khách" song chưởng vận hết sức bình sinh đẩy ra.

Nhưng quái nhân không phản công cũng không tránh né để mặc cho song chưởng đánh vào ngực mình, thân hình lão tràn tới hai tay ôm chặt lấy nàng Uyển Nhi cảm thấy toàn thân như có một chiếc lưới sắt quấn chặt, một áp lực khủng khiếp đè lên ngực nàng, vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng tay chân vô lực không thể vùng vẫy được kêu lên một tiếng ngắt xủ.

Quái nhân bị dục hỏa thiêu cháy trụi cả lý trí vừa ôm chặt Uyển Nhi, miệng không ngớt rên rỉ, một tay lão bắt đầu sờ soạng khắp người nàng.

Bỗng nghe một tiếng hừ lạnh, quái nhân trị thương cho Triển Bạch đã hành công xong, thấy cảnh khó coi bày ra trước mặt vội phóng chỉ điểm vào Tinh Xúc huyết sau lưng lão quái nhân kia. Lão hự lên một tiếng nặng nề rồi quy

xuống. Quái nhân xuất thủ như điện điểm tiếp Trương cường, Linh đài, Thận môn mấy đại huyết xông xách lão vào phòng trong, ném vào quan tài đập nắp lại.

Quái nhân hành động nhanh nhẹn dị thường, thoáng cái đã trở ra nhật Thiên Phật Quyên nhét vào ngực, xông xách Uyển Nhi nhốt vào cổ áo quan còn lại.

Lúc lão trở ra tiểu sảnh nhìn thấy không còn dấu vết gì khác lạ mới vỗ vào mười hai nội huyết đạo của Triển Bạch để lay tỉnh chàng.

Triển Bạch dần dần hồi tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh.

- Tiểu ân công có nhận ra lão phu không?

Chàng lập tức nhớ lại hai quái nhân gặp chàng trong rừng tùng hôm trước, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ta lại ở đây? Còn người huynh đệ của tiên bối đâu?

Quái nhân lắc đầu:

- Ta cũng không biết tại sao ngươi lại ở đây. Còn người kia thì đi ra ngoài chưa về.

Triển Bạch nhíu mày nhớ lại chàng cùng hồng diện lão nhân đối ba chương. Lúc đó chỉ thấy trong người nóng ran nên đã ngất đi, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Có phải tiên bối đã cứu vãn bối?

Quái nhân lại lắc đầu:

- Lão phu cũng không biết ai đã cứu ngươi, có điều lúc này ta có giúp ngươi cho mau bình phục, tiểu ân công, từ lúc chia tay trong rừng, ngươi đã gặp phải chuyện gì?

Triển Bạch đem việc gặp Phí Nhất Đồng, rồi gặp Hồng diện lão nhân kể lại một lượt.

Quái nhân nghe xong thở dài:

- Đây đúng là duyên trời định. Bọn lão phu tự sát mấy lần không thành, không ngờ ngày hôm nay lại có dịp trợ lực cho hậu nhân của ân công.

Dứt lời vén màn đến trước bài vị của Triển Vân Thiên thấp hương.

Triển Bạch nhìn xuống thân vị của phụ thân lập tức quỳ xuống lay ba lay rồi khóc rống lên, nghe rất thảm thiết.

Quái nhân nghĩ lại mình bao năm nay mai danh ản tích trong tử nhân cư, ngủ trong quan tài, vẫn chưa báo được thù cho ân công. Thấy Triển Bạch khóc cũng đau lòng khóc rống lên.